

мислѣше, че тукъ ще види нѣщо по-любопитно. И искаше да се върне назадъ, но изведнажъ изтрѣпна и цѣла се разтрепера. Откъмъ най-близкия прозорецъ тя чу тежка въздишка — слаба, болезнена, тжжна. И не успѣ Саида да се съвземе, когато откъмъ другитѣ прозорци се понесоха сжщо такива охкания. Тя замръ и, сякашъ омагьосана, стоеше неподвижна като истуканъ.

Охканията замръха, но следъ мигъ откъмъ най-близкия прозорецъ се чу по-тихъ гласъ, който почна да произнася чужди ней думи, но тя съ душата си схвана, че това бѣ молитва. Какво може да е това? Какви сж тия сжщества, които тъй страшно стенятъ и тъй чудновато се молятъ?

Като се съвзе, дъщерята на халифа бързо се отдалечи отъ стенитѣ на страшната тая сграда и скоро се отзова между дружкитѣ си, които лудуваха около голѣмия мраморенъ басейнъ, недалечъ отъ тераситѣ на двореца.

Презъ нощта Саида съ молби, милувки и сълзи успѣ да изтрѣгне отъ Аикса тая тайна. Старата кърмачка призна, че никога не я е водила тамъ на разходка, защото халифътъ бѣ строго забранилъ, който да било да отива тамъ. А подъ хълма, въ онова мрачно здание, сж затворени плененитѣ кучета — кастилци и други християни, люде звѣроподобни и по лице и по нравъ. Когато следъ нѣкоя битка ги пленяватъ, хвърлятъ ги въ тая тъмница, дето ги оставатъ да умиратъ отъ гладъ.

И после Аикса посъветва Саида никога да не отива къмъ тъмницата, понеже християнитѣ сж родени отъ зълъ духъ. Ако нѣкой отъ тѣхъ я види,